

бълг. -*гъртам* и др. И двата корена **g₁l-*, **g₁r-* произлизат от ие. **ger-* 'хващам, обхващам, събирам, натрупвам'¹.

Въпросът за наличието на префикси *че-* и *ча-* наред с префиксите *ко-* и *ка-* отдавна е поставен, макар че все още не е разрешен. Маценауер, Малиновски, Бернекер, Фасмер, Махек и др. са отделили тези префикси, прибавени към самостоятелно засвидетелствувани глаголи. Отделянето им дава възможност да се намери произходът на десетки славянски думи, смятани досега за неясни или пък тълкувани погрешно. Въпросът за техния произход и тяхната семантика вече се очертава въз основа на събрания от нас обилен нов материал от славянските езици.

АЛЕКСАНДЪР НИЧЕВ

НЕИЗВЕСТЕН ОТЗИВ НА ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВ ЗА „БАЙ ГАНЬО“

1.

Измежду първите отзиви за книгата „Бай Ганьо“, които се явяват почти непосредствено след нея,² особено впечатление прави рецензията във в. „Знаме“ (бр. 63 от 16 април 1895 г.), подписана с инициал *П.* Тя показва автора си като човек, близък на Алеко, и дори като човек, запознат с творческите му цели много по-добре, отколкото един случаен оценител на книгата. Рецензията прави впечатление и с друго: тя разглежда „Бай Ганьо“ в един по-широк аспект, като го свързва с „До Чикаго и назад“ и като го оценява с оглед на постиженията на българската литература изобщо. Нейният автор се стреми да постави някои въпроси върху теоретическа основа.

Рецензията гласи така:³

- А. Константинов. *Бай Ганю. Невероятни разкази за един съвременен българин. София 1895. Издава книж. на Пенчо Спасов.* Между познатите от по-напред очерки за Бай Ганя авторът е прибавил в това ново повторно издание още два новонаписани — Бай Ганю като избирател и като журналист. Първият из тях два нови очерка, *Бай Ганю прави избори*, е особено интересен, — първо за това, че автора е противопоставил на своя херой и сганта, на чело на която той бабант стои, оная маса обществени деятели, върху главите на които си излива всичката помия, що носят със себе си първите прокопсания; — и второ за това, че, между действующите лица в тоя очерк, автора е обрисувал сам себе си, та с това ни показва гледището, от което той е наблюдавал гъмжащите под вонещата атмосфера херои на денят. В по-напредните очерки — *Бай Ганю тръгва по Европа* — тоя мамин син действа повече сам, уединено, и сам изплаща греховете си; тука вече той е наедно с отборна, верна и стоворна дружина, все с едно мляко засукани — а други ядат попарата, що им дробя негова милост. От отделна единична персона, каквато е в първите очерки, Бай Ганю сега е вече възведен в тип, когото ний всички познаваме, но в чиято душа пръв път ни ввожда майсторът разказвач.

Разлики в текста от в. „Знаме“: 2 понапред 3 запетая след Ганя
6 липсва запетаята след сганта 7 липсва запетаята след помия 9 липсва
запетаята след гледището 10 понапредните 12 липсва запетаята след уеди-
нено 13 липсва запетаята след попарата

¹ В. Караджич, *Српски речник*, Београд 1898, с. 845.

² A. Walde, J. Pokorny. *Vergleichendes Wörterbuch der indogermanischen Sprachen*. I Band, Berlin und Leipzig, 1930, S. 590.

³ Ср. книгописна бележка във в. „Знаме“, бр. 61 от 6 април 1895 г.; анонимна статия във в. *Млада България* бр. 11 от 1895 г.; анонимна статия във в. *Съгласие* бр. 45 от 14 април 1895 г.; статия от А. Теодоров-Балан, в сп. *Български преглед*, г. II, 1894—1895, кн. 6, стр. 118—119; статия от *П.* във в. *Знаме*, бр. 63 от 16 април 1895 г.

⁴ Текстът се възпроизвежда с всичките му правописни особености. Правописната нормализация засяга само краесловния *ъ*, който се премахва, *ъ*, което се изяснява в *е*, и *я* и *ж*, което се замества с *в*. Изключение в последния случай представлява формата *сж*, която се предава със *са*.